

autem Clazomenius, πtate quidem illo superior, operibus verò inferior, infinita dicit esse principia. Ferè enim omnia, quæ consimilium partium sunt, vt aquam, vel ignem, ita fieri, & corrumpi, ait coniunctione, & disunctione solum: aliter verò nec fieri, neque corrumpi, sed perpetua permanere. Ex his itaque solum quis causam illam, quæ in matrice specie dicitur, putabit. Hoc autem modo procedentibus. ipsa res eos duxit, & coegit vlteriùs quætere. Nam et si quàm maximè omnis corruptio, & generatio ex aliquo vt ex vno aut ex pluribus fit, cur hoc accidit, & quæ causa est? Non enim ipsam subiectam sese mutati facit, vt puta, dico quòd neq. lignũ, neque æs causa est vt vtrunq. eorũ mutetur. Neque lignum quidem lectum, æs verò statuum facit, sed aliud quippiam mutationis causa est. Hoc autè quætere, aliud principium quætere est, perinde atque id, quod nos vnde principii motus dicimus. Qui igitur omnino à principio istã viam attigerunt, vnumque esse subiectum asseruerunt, nil difficultatis sibi ipsis reliquerunt: veram quidam eorum, qui vnum constituerũt, quasi denicti ab hac questione, ipsum vnum immobile dicunt esse, naturamq. totam non solum secundũ generationè & corruptionem (hoc enim vetus est, & cui omnes confenserunt) sed etiam secundum reliquam omnem transmutationem. Et hoc eorum est proprium. Illorũ igitur, qui vnũ solũ esse dixerunt ipsum vniuersum, nulli contingit talem inspicere causam nisi fortassis Parmenidi: & huic eatenus, quatenus non solum vnam, verum etiam duas quodam modo ponit causas esse. Illis verò, qui plura faciunt magis accidit dicere, vt puta illis, qui calidũ aut frigidum aut ignem & terram: vtuntur enim igne tanquam motiuã habente naturã: aqua verò, & terra & huiuscemodi, e contrario. Post hos autè & huiusmodi principia, tanquã non sufficientia, vt entium naturã generaret, rursus ab ipsa veritate (vt diximus) coacti, illud, quod sequitur, quaesiuerunt principium. Vt enim entia bene se partim habeant, partim fiant, nec ignem fortassis, nec terram, nec aliud huiuscemodi quicquã verisimile est causam esse, nec illos verisimile est arbitrari: nec rursus casui, & fortunæ tantã attribuere re, probè se habet. Quare qui vt animalibus, ita in natura intellectũ inesse causam Mũdi,

A ἢ ὁ Κλαζομήσιος τῆ μὲν ἡλικία πρῶτος ἐστὶν αὐτοῦ, τοῖς δ' ἔργοις ὑστέρως, ἀπίστευσι εἰς αὐτὴν φησι τὰς ἀρχάς. σχεδὸν γὰρ ἀπαντὰ ὁμοιομερῆ, καὶ δὲ ἀπὸ ὕδατος ἢ πυρὸς, οὕτω γίνεσθαι καὶ ἀπὸ πλῶν ἀπὸ φησι, συλκρίσθαι καὶ διακρίσθαι μόνον· δηλῶς δ' οὕτω γίνεσθαι, οὕτω ἀπὸ πλῶν, δηλῶς διακρίσθαι ἀπὸ δια. ἐκ ὑφ' οὗ πύτων, μόνον τις αἰτίας νομισθεὶν αὐτῶν ἐν ὕλῃς ἐστὶν ἐπιλεγομένων. Περίοντων δ' οὕτως, αὐτὸ τὸ πρῶτον ἀποδοκίμασαν αὐτοῖς, καὶ σωματικῶς ζητεῖν. εἰ γὰρ ὅτι μέγιστα πάντα φθορὰ καὶ γένεσις ἐκ πνιός, ὡς ἐνός ἢ καὶ πλειόνων ὄντων, διὰ τί τῆτο συμβαίνει, καὶ τί τὸ αἰτιον; οὗ γὰρ διὰ τὸ γε ὑποκείμενον αὐτὸ ποιεῖ μεταβολῆν ἐαυτοῦ. λέγω δ' ὅτι, οὕτω τὸ ἔξ ὕλων οὕτω ὁ χαλκός αἰτιον τῆ μεταβολῆν ἐκ αἰτιον ἄνωγῆς. οὐδὲ ποιεῖ τὸ ὑφ' ἔξ ὕλων κλίβαν, ὃ ἔχει χαλκός αἰτιον δὲ αἰτία, ἀλλ' ἔτερον τῆς μεταβολῆς αἰτιον. τὸ ἔξ ὕλων ζητεῖν, ὅτι τὸ τί ἔτερον ἀρχῆν ζητεῖν, ὡς αἰ ἡμεῖς φαίμεν, ὅθεν ἢ ἀρχῆ τῆς κινήσεως. αἰ ὑφ' οὗ πύτων ἐξ ἀρχῆς ἀφαιρέσει τῆς μεθόδου τῆς τοιαύτης, καὶ ἐν φάσιοντις ἔστι τὸ ὑποκείμενον, οὐδὲν ἐπιλεγομένων ἐαυτοῖς, ἀλλ' ἔτι καὶ γὰρ ἐν λεγόντων, ὡς ἀπὸ ἢ πηδόντες ὑπὸ ταυτῆς τῆς ζητήσεως, τὸ ἐν αἰτιον φασιν ἔστι, καὶ τί ὄντων ὅλων οὐ μόνον καὶ γένεσιν καὶ φθορῶν (τῆτο ὑφ' ὅτι ἀρχῆν τε καὶ πύτων ἀποδοκίμασαν) δηλῶς καὶ καὶ τί ἔξ ὕλων μεταβολῆν πάντων· καὶ τῆτο αἰτιον ἔστι ὅθεν ὄντων. ἔστι ὑφ' οὗ ἐν μόνον φασιν ὄντων τὸ πύτων, οὐδὲν σωματικῶς τί ἔξ ὕλων σωματικῶς αἰτία, πλῶν εἰ ἀέρος Παρμενίδῃ, καὶ τούτου καὶ τοσούτου ὄντων οὐ μόνον ἐν, δηλῶς καὶ ὄντων πύτων αἰτίας ἔστι.

E τοῖς δ' πλείω ποιοῦσιν μέλλον ἀνδραγαθῶς λέγειν, ὅτι τὸ θερμὸν καὶ ψυχρὸν, ἢ πύρ καὶ γῆ. χερσίν γὰρ ὡς κινήσει καὶ χερσίν τῆ πυρὸς φύσιν ὕδατος ἔχει γῆ καὶ τοῖς τοιαύτης τοιαύτης ἀποδοκίμασαν, ἢ τὸ τοιαύτης καὶ τῆς τοιαύτης ἀρχῆς, ὡς οὐχ ἔχοντων οὕτω γένεσιν τί ἔξ ὕλων ὄντων φύσιν, πάλιν ὑπὸ αὐτῆς τῆς ἀληθείας, ὡς ἀπὸ ἐπιλεγομένων ἀναγκασθῶμεν, τί ἔξ ὕλων ἐξήγησαν ἀρχῆς. τῆ γὰρ οὐ καὶ καλῶς τὰ ὑφ' ἔχειν, τὰ δ' γίνεσθαι ἔξ ὄντων, ἔστω οὕτω γῆ, οὕτω δηλῶ ἔξ ὄντων οὐδὲν, οὕτω εἰκός αἰτιον ἔστι, οὕτω ἐκείνοις εἰκός ἐπιλεγομένων.

F οὐδ' αὖ τῆ αἰτιον καὶ τύχη τοσούτου ὄντων ἀπὸ πύτων ἔστι, καὶ δὲ ἀπὸ ἐν τοῖς ζώοις, καὶ ἐν τῆ φύσει τῶν αἰτιον καὶ τῆ φύσεως, καὶ τῆς τῆ φύσεως